

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2022. gada 22. decembrī*

Apelācija – Institucionālās tiesības – Eiropas Parlamenta locekļi – Nosacījuma par tiesībām tikt ievēlētām zaudēšana pēc notiesāšanas krimināllietā – Paziņojums par Eiropas Parlamenta deputāta amata vietas atbrīvošanos – Pieprasījums steidzami uzņemt iniciatīvu, lai apstiprinātu Eiropas Parlamenta deputāta imunitāti – Atcelšanas prasība – Nepieņemamība

Lietā C-115/21 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2021. gada 25. februārī iesniedzis

Oriol Junqueras i Vies, ar dzīvesvietu Santžoanā de Vilatorradā [*Sant Joan de Vilatorrada*] (Spānija), ko pārstāv *M. Marsal i Ferret* un *A. Van den Eynde Adroer*, *abogados*,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

otrs lietas dalībnieks:

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *N. Görlitz* un *J.-C. Puffer*, pārstāvji,

atbildētājs pirmajā instancē,

kuru atbalsta

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *S. Centeno Huerta*, pārstāve,

persona, kas iestājusies lietā apelācijas tiesvedībā,

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Likurgs [*C. Lycourgos*], tiesneši L. S. Rosi [*L. S. Rossi*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents), S. Rodins [*S. Rodin*] un O. Spinjana-Matei [*O. Spineanu-Matei*],

ģenerālvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2022. gada 16. jūnija tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu apelācijas sūdzību *Oriol Junqueras i Vies* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2020. gada 15. decembra rīkojumu *Junqueras i Vies/Parlaments* (T-24/20, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais rīkojums”, EU:T:2020:601), ar kuru tā kā nepieņemamu noraidīja viņa prasību atcelt, pirmkārt, konstatāciju par apelācijas sūdzības iesniedzēja Eiropas Parlamenta deputāta amata vietas vakanci, ko Parlamenta priekšsēdētājs paziņoja 2020. gada 13. janvāra plenārsēdē (turpmāk tekstā – “2020. gada 13. janvāra paziņojums”), un, otrkārt, apgalvoto pēdējā minētā noraidījumu attiecībā uz pieprasījumu “steidzamā kārtā uzņemties iniciatīvu” ar mērķi apstiprināt apelācijas sūdzības iesniedzēja imunitāti, ko 2019. gada 20. decembrī iesniedza Eiropas Parlamenta deputāte *Riba i Giner*, pamatojoties uz Parlamenta Reglamenta 8. pantu (turpmāk tekstā – “2019. gada 20. decembra pieprasījuma noraidījums”).

Atbilstošās tiesību normas

Protokols par privilēģijām un imunitāti

- 2 LES un LESD pievienotā Protokola (Nr. 7) par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā (turpmāk tekstā – “Protokols par privilēģijām un imunitāti”) III nodaļā par “Eiropas Parlamenta locekļiem” ir ietverts tostarp šī protokola 9. pants, kurā ir noteikts:

“[...] Parlamenta sesijās tā locekļiem ir:

- a) savā valstī – imunitāte, ko piešķir attiecīgās valsts parlamenta locekļiem;
- b) visās citās dalībvalstīs – imunitāte attiecībā uz aizturēšanu un tiesvedību.

Imunitāte tāpat attiecas uz [...] Parlamenta locekļiem, kamēr viņi dodas uz [...] Parlamenta sanāksmes vietu un prom no tās.

Ja Eiropas Parlamenta loekli aiztur pārkāpuma izdarīšanas laikā, viņš nevar atsaukties uz imunitāti, un tā neliedz [...] Parlamentam izmantot tiesības kādam no tā locekļiem atņemt imunitāti.”

Vēlēšanu akts

- 3 Akta par Eiropas Parlamenta locekļu ievēlēšanu vispārējās tiešās vēlēšanās, kas pievienots Padomes 1976. gada 20. septembra Lēmumam 76/787/EOTK, EEK, Euratom (OV 1976, L 278, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Vēlēšanu akts tā sākotnējā redakcijā”), redakcijā ar grozījumiem, kas ir izdarīti ar Padomes 2002. gada 25. jūnija un 2002. gada 23. septembra Lēmumu 2002/772/EK, Euratom (OV 2002, L 283, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Vēlēšanu akts”), 6. panta 2. punktā ir noteikts:

“[...] Parlamenta locekļiem ir privilēģijas un imunitāte, kas viņiem pienākas saskaņā ar [Protokolu par privilēģijām un imunitāti].”

- 4 Vēlēšanu akta 7. pantā ir noteikts:

“1. [...] Parlamenta deputāta amats nav savienojams ar:

- amatu dalībvalsts valdībā,
- amatu [Eiropas] Komisijā,
- [Eiropas Savienības] Tiesas vai Vispārējās tiesas tiesneša, ģenerālvokāta vai tiesas sekretāra amatu,
- ar Eiropas Centrālās bankas valdes locekļa amatu,
- [Eiropas] Revīzijas palātas locekļa amatu,
- [Eiropas] ombuda amatu,
- [Eiropas] Ekonomikas un sociālo lietu komitejas locekļa amatu,
- amatu Reģionu komitejā,
- komiteju vai citu saskaņā ar Eiropas Kopienas un Eiropas Atomenerģijas kopienas dibināšanas līgumu izveidotu iestāžu locekļu amatu, kura uzdevums ir pārvaldīt Kopienas līdzekļus vai pastāvīgi veikt tiešu administratīvu uzdevumu,
- Eiropas Investīciju bankas valdes, vadības komitejas vai personāla locekļa amatu,
- tāda ierēdņa vai darbinieka statusu, kurš strādā [Eiropas Savienības] iestādēs vai tām piesaistītajās specializētajās iestādēs, vai Eiropas Centrālajā bankā.

2. Kopš 2004. gada [...] Parlamenta vēlēšanām [...] Parlamenta locekļa amats nav savienojams ar valsts parlamenta deputāta amatu.

[...]

3. Turklāt katra dalībvalsts, apstākļos, kas noteikti 8. pantā, var valsts līmenī paplašināt noteikumus attiecībā uz amatu nesavienojamību.

[...]”

5 Saskaņā ar šī akta 8. pantu:

“Ievērojot šā akta noteikumus, vēlēšanu procesu dalībvalstīs reglamentē tās valsts noteikumi.

Tādi valsts noteikumi, kas vajadzības gadījumā var ņemt vērā konkrēto stāvokli dalībvalstīs, neietekmē proporcionalitātes principu, kas ir būtisks balsošanas sistēmai.”

6 Šī akta 12. pants ir formulēts šādi:

“[...] Parlaments pārbauda [...] Parlamenta deputātu mandātus. Šajā nolūkā tas ņem vērā rezultātus, ko oficiāli paziņojušas dalībvalstis, un lemj par jebkādam domstarpībām, kas radušās saistībā ar šā Akta noteikumiem, izņemot tās, kas izriet no valsts noteikumiem, uz kuriem Akts attiecas.”

7 Saskaņā ar šī paša akta 13. pantu:

“1. Deputāta vieta atbrīvojas, kad [...] Parlamenta deputāta mandāts beidzas sakarā ar atkāpšanos, nāvi vai mandāta nolikšanu.

2. Ievērojot pārējos šā Akta noteikumus, katra dalībvalsts nosaka attiecīgas procedūras, lai uz atlikušo laikposmu aizpildītu amata vietas, kas atbrīvojas 5. pantā minētajā amata pilnvaru piecu gadu termiņā.

3. Ja kādas dalībvalsts tiesību aktos ir paredzēta [...] Parlamenta locekļa mandāta atsaukšana, tad tāds mandāts beidzas saskaņā ar šiem noteikumiem. Kompetentās valsts iestādes par to informē [...] Parlamentu.

4. Ja vieta atbrīvojas sakarā ar atkāpšanos vai nāvi, tad [...] Parlamenta priekšsēdētājs tūlīt par to ziņo attiecīgās dalībvalsts kompetentajām iestādēm.”

Parlamenta Reglaments

8 Parlamenta Reglamenta 3. pantā “Pilnvaru pārbaude” ir noteikts:

“1. Pēc [...] Parlamenta vispārīgajām vēlēšanām parlamenta priekšsēdētājs aicina dalībvalstu kompetentās iestādes nekavējoties darīt zināmus ievēlēto deputātu vārdus, lai visi deputāti varētu sākt darbību Parlamentā jau pirmās sasaukuma sēdes atklāšanā.

[..]

3. Pamatojoties uz atbildīgās komitejas ziņojumu, Parlaments nekavējoties pārbauda pilnvaras un nosaka, vai katra jaunievēlētā deputāta mandāts ir derīgs, kā arī izskata iespējamās domstarpības, kas var rasties saistībā ar [Vēlēšanu akta] noteikumiem, izņemot tās domstarpības, uz kurām saskaņā ar minēto Aktu attiecas tikai tie dalībvalstu noteikumi, kas minēti šajā Aktā.

[..]

6. Atbildīgā komiteja nodrošina, lai dalībvalstu vai [...] Savienības iestādes nekavējoties paziņotu Parlamentam visu informāciju, kas var ietekmēt deputāta tiesības tikt ievēlētam [...] Parlamentā vai aizvietotāju tiesības tikt ievēlētiem vai viņu secību, minot dienu, kad pilnvaras stājas spēkā, ja deputātu ieceļ.

Ja dalībvalstu kompetentās iestādes uzsāk procedūru, kas var beigties ar deputāta pilnvaru atņemšanu, Parlamenta priekšsēdētājs prasa, lai viņu regulāri informē par procedūras virzību, un viņš nodod šo jautājumu atbildīgajai komitejai, pēc kuras priekšlikuma Parlaments var pieņemt nostāju šajā jautājumā.”

9. Saskaņā ar Parlamenta Reglamenta 4. panta “Deputātu pilnvaru laiks” 2., 4. un 7. punktā ir noteikts:

“2. [..]

Ja atbildīgā komiteja uzskata, ka atkāpšanās atbilst [Vēlēšanu aktam], tiek paziņots par deputāta vietas atbrīvošanos, sākot ar dienu, kuru deputāts, kurš atkāpjas, norādījis protokolā, un Parlamenta priekšsēdētājs par to informē Parlamentu.

Ja atbildīgā komiteja uzskata, ka atkāpšanās neatbilst [Vēlēšanu aktam], tā ierosina Parlamentam nesniegt paziņojumu par deputāta vietas atbrīvošanos.

4. Ja dalībvalstu vai [..] Savienības kompetentās iestādes vai attiecīgais deputāts paziņo Parlamenta priekšsēdētājam par iecelšanu vai ievēlēšanu amatā, kas [Vēlēšanu akta] 7. panta 1. vai 2. punkta izpratnē nav savienojams ar [..] Parlamenta deputāta amatu, Parlamenta priekšsēdētājs par to informē Parlamentu, kurš paziņo, ka, sākot ar dienu, kad konstatēta neatbilstība, deputāta vieta ir brīva.

Ja dalībvalstu kompetentās iestādes paziņo Parlamenta priekšsēdētājam par to, ka kāda [..] Parlamenta deputāta pilnvaru laiks ir beidzies vai nu tādēļ, ka saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem ir konstatēts, ka pastāv papildu neatbilstība saskaņā ar [Vēlēšanu akta] 7. panta 3. punktu, vai tādēļ, ka deputāta mandāts atsaukts saskaņā ar minētā Akta 13. panta 3. punktu, Parlamenta priekšsēdētājs informē Parlamentu, ka attiecīgā deputāta pilnvaru laiks beidzās dalībvalsts kompetento iestāžu paziņotajā datumā. Ja šāds datums nav paziņots, pilnvaru laika beigu datums ir attiecīgās dalībvalsts paziņošanas datums.

[..]

7. Ja deputāta mandāta apstiprināšana vai pilnvaru izbeigšana ir notikusi būtiskas kļūdas vai maldības dēļ, Parlaments var izskatīto mandātu pasludināt par nederīgu vai atbrīvojušos deputāta vietu neizsludināt.”

10. Parlamenta Reglamenta 5. pantā “Privilēģijas un imunitāte” ir paredzēts:

“1. Deputāti izmanto privilēģijas un imunitāti, kas noteiktas [Protokolā par privilēģijām un imunitāti].

2. Īstenojot savas pilnvaras attiecībā uz privilēģijām un imunitāti, Parlaments rīkojas tā, lai saglabātu savu demokrātiskas likumdevējas asamblejas integritāti un nodrošinātu deputātu neatkarību, viņiem veicot savus pienākumus. Deputāta imunitāte nav viņa personīgā privilēģija, bet gan visa Parlamenta un tā deputātu neatkarības garantija.

[..]”

11 Parlamenta Reglamenta 7. pantā “Privilēģiju un imunitātes aizstāvēšana” ir noteikts:

“1. Gadījumos, kad tiek apgalvots, ka dalībvalsts iestādes ir pārkāpušas vai gatavojas pārkāpt deputāta vai bijušā deputāta privilēģijas un imunitāti, saskaņā ar 9. panta 1. punktu var iesniegt pieprasījumu, lai Parlaments pieņem lēmumu par to, vai minētās privilēģijas un imunitāte ir pārkāptas vai var tikt pārkāptas.

2. Jo īpaši šādu pieprasījumu aizstāvēt privilēģijas un imunitāti var iesniegt, ja tiek uzskatīts, ka šie apstākļi radītu administratīva vai cita veida šķēršļus deputāta pārvietošanās brīvībai, viņam ierodoties Parlamenta sanāksmju vietā vai to atstājot, vai administratīva vai cita veida šķēršļus deputāta viedokļa paušanai, balsošanai viņa pienākumu pildīšanas laikā vai arī šie apstākļi attiektos uz [Protokola par privilēģijām un imunitāti] 9. panta piemērošanas jomu.

[..]

5. Gadījumos, kad ir ticis pieņemts lēmums neaizstāvēt deputāta privilēģijas un imunitāti, deputāts var izņēmuma kārtā iesniegt pieprasījumu lēmumu pārskatīt, iesniedzot jaunus pierādījumus saskaņā ar 9. panta 1. punktu. Pieprasījums lēmumu pārskatīt nav pieņemams, ja saskaņā ar [LESD] 263. pantu ir sāкта tiesvedība pret lēmumu vai ja Parlamenta priekšsēdētājs uzskata, ka iesniegtie jaunie pierādījumi nav pietiekami pamatoti, lai sāktu pārskatīšanu.”

12 Parlamenta Reglamenta 8. pants “Parlamenta priekšsēdētāja steidzama rīcība imunitātes apstiprināšanai” ir formulēts šādi:

“1. Ja deputāts ir aizturēts vai viņam ir liegta pārvietošanās brīvība, acīmredzami pārkāpjot viņa privilēģijas un imunitāti, Parlamenta priekšsēdētājs pēc apspriešanās ar atbildīgās komitejas priekšsēdētāju un referentu var steidzamā kārtā uzņemties iniciatīvu apstiprināt attiecīgā deputāta privilēģijas un imunitāti. Par savu iniciatīvu Parlamenta priekšsēdētājs paziņo komitejai un informē Parlamentu.

[..]”

13 Parlamenta Reglamenta 9. pantā “Ar imunitāti saistītās procedūras” ir noteikts:

“1. Par visiem Parlamenta priekšsēdētājam adresētajiem dalībvalsts kompetentas iestādes pieprasījumiem atcelt deputāta imunitāti vai deputāta vai bijušā deputāta pieprasījumiem aizstāvēt privilēģijas un imunitāti paziņo plenārsēdē, un tos nodod atbildīgajai komitejai.

2. Ar attiecīgā deputāta vai bijušā deputāta pieprasījumu var iesniegt cits deputāts, kuram tiek atļauts attiecīgo deputātu vai bijušo deputātu pārstāvēt visos procedūras posmos.

[..]

3. Komiteja nekavējoties, bet ņemot vērā to salīdzinošo sarežģītību, izskata pieprasījumus atcelt vai aizstāvēt privilēģijas un imunitāti.

4. Atbildīgā komiteja iesniedz pamatota lēmuma priekšlikumu, kurā ir ieteikums pieņemt vai noraidīt pieprasījumu atcelt imunitāti vai aizstāvēt imunitāti un privilēģijas. Grozījumi nav pieņemami. Ja priekšlikumu noraida, uzskata, ka ir pieņemts pretējs lēmums.

5. Komiteja var pieprasīt, lai attiecīgā iestāde tai iesniedz visu informāciju un skaidrojumus, ko tā uzskata par vajadzīgiem, lai izlemtu par imunitātes atcelšanu vai aizstāvēšanu.

6. Attiecīgajam deputātam dod iespēju tikt uzklausiņam, un viņš var iesniegt jebkādu dokumentu vai cita veida rakstisku apliecinājumu, ko viņš uzskata par vajadzīgu.

[..]

Komitejas priekšsēdētājs uzaicina deputātu uz uzklausiņu, norādot datumu un laiku. Attiecīgais deputāts var atteikties no tiesībām tikt uzklausiņam.

[..]

7. Ja pieprasījums atcelt vai aizstāvēt imunitāti attiecas uz vairākiem apsūdzības punktiem, par katru no tiem var pieņemt atsevišķu lēmumu. Izņēmuma kārtā komiteja savā ziņojumā var ierosināt, lai imunitātes atcelšana vai aizstāvība attiecas vienīgi uz kriminālvajāšanu un ka līdz galīgā sprieduma pasludināšanai pret deputātu nedrīkst piemērot apcietinājumu vai kādu citu līdzekli, kas viņam liegtu pildīt pienākumus, kurus paredz viņa pilnvaras.

8. Komiteja var sniegt pamatotu atzinumu par attiecīgās iestādes kompetenci un par pieprasījuma pieņemamību, taču tā nekādā gadījumā neizsakās par deputāta vainīgumu vai nevainīgumu un par to, vai ir nepieciešama kriminālvajāšana par uzskatiem vai darbībām, kas deputātam piedēvēti, pat tad ne, ja pieprasījuma izskatīšana ļauj šai komitejai iegūt detalizētas ziņas par lietas materiāliem.

9. Komitejas lēmuma priekšlikumu iekļauj pirmās sēdes darba kārtībā pēc lēmuma priekšlikuma iesniegšanas. Šādam priekšlikumam grozījumus neiesniedz.

[..]

Neskarot [ši reglamenta] 173. pantu, deputāts, par kura privilēģijām un imunitāti spriež, debatēs nepiedalās.

Par ziņojumā iekļauto lēmuma priekšlikumu vai priekšlikumiem balso uzreiz pēc debatēm.

Kad Parlaments šo jautājumu ir izskatījis, notiek balsošana par katru ziņojumā iekļauto priekšlikumu atsevišķi. Ja priekšlikumu noraida, uzskata, ka ir pieņemts pretējs lēmums.

10. Parlamenta pieņemto lēmumu Parlamenta priekšsēdētājs nekavējoties dara zināmu attiecīgajam deputātam un attiecīgās dalībvalsts kompetentajai iestādei un prasa informāciju par jebkādām izmaiņām un tiesas lēmumiem attiecīgajā tiesvedībā. Tiklīdz Parlamenta priekšsēdētājs ir saņēmis šādu informāciju, viņš to paziņo Parlamentam tādā veidā, kādu uzskata par vispiemērotāko, vajadzības gadījumā – pēc apspriešanās ar atbildīgo komiteju.

11. Komiteja šos jautājumus risina un visus saņemtos dokumentus izskata, ievērojot visstingrākās konfidencialitātes prasības. Pieprasījumus saistībā ar imunitātes procedūru komiteja vienmēr izskata aiz slēgtām durvīm.

12. Parlaments izskata tikai tādus pieprasījumus par deputāta imunitātes atcelšanu, ko tam iesniegušas tiesu iestādes vai dalībvalstu pastāvīgās pārstāvniecības.

[..]

14. Jebkuru pieprasījumu attiecībā uz deputāta privilēģiju vai imunitātes piemērošanas jomu, ko iesniegusi kompetenta iestāde, izskata saskaņā ar iepriekš minētajiem noteikumiem.”

Tiesvedības priekšvēsture

- 14 Tiesvedības priekšvēsturi, kas aprakstīta pārsūdzētā rīkojuma 15.–31. punktā, var rezumēt šādi.
- 15 *O. Junqueras i Vies* bija *Gobierno autonómico de Cataluña* (Katalonijas Autonomās kopienas valdība, Spānija) priekšsēdētāja vietnieks, kad *Parlamento de Cataluña* (Katalonijas parlaments, Spānija) pieņēma 2017. gada 6. septembra *Ley 19/2017 del Parlamento de Cataluña, reguladora del referéndum de autodeterminación* (Katalonijas parlamenta Likums 19/2017 par pašnoteikšanās referenduma noteikumiem; 2017. gada 6. septembra DOGC Nr. 7449A, 1. lpp.) un 2017. gada 8. septembra *Ley 20/2017 del Parlamento de Cataluña, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República* (Katalonijas parlamenta Likums 20/2017 par juridisko pāreju un Republikas dibināšanu; 2017. gada 8. septembra DOGC Nr. 7451A, 1. lpp.), kā arī tad, kad 2017. gada 1. oktobrī tika rīkots pašnoteikšanās referendums, kas bija paredzēts pirmajā no šiem abiem likumiem, kurā ietverta tiesību normu izpilde starplaikā tika apturēta ar *Tribunal Constitucional* (Konstitucionālā tiesa, Spānija) nolēmumu.
- 16 Pēc tam, kad bija pieņemti minētie likumi un sarīkots minētais referendums, *Ministerio fiscal* (Prokuratūra, Spānija), *Abogado del Estado* (Valsts juridiskā dienesta pārstāvis, Spānija) un *Partido político VOX* (politiskā partija “VOX”) ierosināja kriminālprocesu pret vairākām personām, tostarp *O. Junqueras i Vies*, uzskatot, ka tās ir piedalījušās separātiskā procesā un saistībā ar to ir izdarījušas noziedzīgus nodarījumus, proti, “sacelšanos” vai “dumpi”, “nepakļaušanos” un “publisko līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos”.
- 17 Šā kriminālprocesa izmeklēšanas stadijā *O. Junqueras i Vies* saskaņā ar 2017. gada 2. novembrī pieņemtu lēmumu tika piemērots apcietinājums, pamatojoties uz *Ley de Enjuiciamiento Criminal* (Kriminālprocesa kodekss, Spānija) 503. pantu.
- 18 Šis pašas tiesvedības iztiesāšanas stadijā apelācijas sūdzības iesniedzējs kandidēja 2019. gada 26. maijā rīkotajās Eiropas Parlamenta vēlēšanās, un tika ievēlēts par Eiropas Parlamenta deputātu, kā tas izriet no *Junta Electoral Central* (Centrālā vēlēšanu komisijas) 2019. gada 13. jūnija lēmuma “2019. gada 26. maijā notikušajās vēlēšanās ievēlēto Parlamenta deputātu paziņošana” (2019. gada 14. jūnija BOE Nr. 142, 62477. lpp.), kas pieņemts atbilstoši 1985. gada 19. jūnija *Ley orgánica 5/1985, de Régimen Electoral General* (Konstitutīvais likums 5/1985 par vispārējo vēlēšanu sistēmu; 1985. gada 20. jūnija BOE Nr. 147, 19110. lpp.; turpmāk tekstā – “Spānijas Vēlēšanu likums”) 224. panta 1. punktam. Ar šo lēmumu Centrālā vēlēšanu komisija turklāt arī iedalīja Spānijas Karalistei Parlamentā pienākošās vietas ievēlētajām personām, tostarp apelācijas sūdzības iesniedzējam.
- 19 Ar 2019. gada 14. jūnija rīkojumu *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēja lūgumu piešķirt viņam ārkārtas atļauju policijas uzraudzībā pamest ieslodzījuma vietu, lai viņš varētu ierasties Centrālajā vēlēšanu komisijā un tur dot Spānijas Vēlēšanu likuma 224. panta 2. punktā prasīto zvērestu vai solījumu ievērot Spānijas Konstitūciju.

- 20 2019. gada 20. jūnijā Centrālā vēlēšanu komisija konstatēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs nav devis attiecīgo zvērestu vai solījumu, un saskaņā ar Spānijas Vēlēšanu likuma 224. panta 2. punktā paredzēto paziņoja, ka viņa iedalītā Eiropas Parlamenta deputāta amata vieta ir brīva, kā arī apturēja visas prerogatīvas, kas viņam būtu pienākušās saistībā ar viņa amata pienākumu pildīšanu.
- 21 Apelācijas sūdzības iesniedzējs cēla prasību *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) par šī sprieduma 19. punktā minēto rīkojumu, atsaucoties uz Protokola par privilēģijām un imunitāti 9. pantā paredzētajām imunitātēm.
- 22 2019. gada 1. jūlijā *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību par šo prasību un uzdot Tiesai prejudiciālus jautājumus lietā, kurā tika pasludināts 2019. gada 19. decembra spriedums *Junqueras i Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115).
- 23 2019. gada 2. jūlijā Parlamenta priekšsēdētājs bez atklāja pirmo no 2019. gada 26. maija Parlamenta vēlēšanām izrietošā legislācijas perioda sesijām, kurā *O. Junqueras i Vies* nepiedalījās.
- 24 2019. gada 4. jūlijā *Riba i Giner*, Eiropas Parlamenta deputāte, *O. Junqueras i Vies* vārdā lūdza Parlamenta priekšsēdētājam, pamatojoties uz Reglamenta 8. pantu, veikt ārkārtas pasākumus, lai nodrošinātu apelācijas sūdzības iesniedzēja parlamentāro imunitāti.
- 25 2019. gada 22. augustā Parlamenta priekšsēdētājs šo pieprasījumu noraidīja.
- 26 Ar 2019. gada 14. oktobra spriedumu *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) piesprieda *O. Junqueras i Vies*, pirmkārt, brīvības atņemšanas sodu uz trīspadsmit gadiem un, otrkārt, pilsonisko tiesību atņemšanas sodu uz trīspadsmit gadiem, kura rezultātā viņš tiek galīgi atbrīvots no visiem publiskajiem amatiem un funkcijām, ieskaitot vēlētos amatus, kā arī nedrīkst iegūt jaunus šādus amatus un pildīt jaunas šādas funkcijas.
- 27 2019. gada 19. decembra spriedumā *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115) Tiesa atbildēja uz šī sprieduma 22. punktā minētajiem prejudiciālajiem jautājumiem. Tā nosprieda, ka persona, kura ir oficiāli pasludināta par ievēlētu Parlamentā, kamēr tai bija piemērots apcietinājums procesā par smagiem noziedzīgiem nodarījumiem, bet kurai netika atļauts izpildīt kādas pēc šādas pasludināšanas saskaņā ar valsts tiesībām izpildāmās prasības, nedz arī ierasties Parlamentā, lai piedalītos tā pirmajā sesijā, ir jāuzskata par tādu, kas bauda imunitāti saskaņā ar Protokola par privilēģijām un imunitāti 9. panta otro daļu. Tiesa precizēja, ka šī imunitāte paredz, ka tiek atcelts apcietinājums, lai attiecīgā persona varētu ierasties Parlamentā un tur nokārtot Savienības tiesībās paredzētās formalitātes. Visbeidzot Tiesa norādīja – ja valsts tiesa, kurai ir piekritība, uzskata, ka šis apcietinājums ir jāturpina pēc tam, kad attiecīgā persona ir ieguvusi Parlamenta deputāta statusu, tai visdrīzākajā laikā jādūdz Parlamentam šo imunitāti atcelt, pamatojoties uz tā paša protokola 9. panta trešo daļu.
- 28 2019. gada 20. decembrī Eiropas Parlamenta deputāte *Riba i Giner* apelācijas sūdzības iesniedzēja vārdā no jauna vērsās pie Parlamenta priekšsēdētāja, lai viņš, pamatojoties uz Reglamenta 8. pantu, veiktu steidzamus pasākumus apelācijas sūdzības iesniedzēja imunitātes apstiprināšanai (turpmāk tekstā – “2019. gada 20. decembra pieprasījums”).

- 29 Ar 2020. gada 3. janvāra lēmumu Centrālā vēlēšanu komisija atzina, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam nav tiesību tikt ievēlētam, tāpēc ka ar 2019. gada 14. oktobra spriedumu, kas minēts šī sprieduma 26. punktā, viņam tika piespriests brīvības atņemšanas sods. Apelācijas sūdzības iesniedzējs cēla prasību par šo lēmumu *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa), lūdzot apturēt tā izpildi.
- 30 Ar 2020. gada 9. janvāra rīkojumu *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) lēma par sekām, kādas 2019. gada 19. decembra spriedums *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115) ir radījis attiecībā uz kriminālprocesu pret apelācijas sūdzības iesniedzēju. Tā uzskatīja, ka Parlamentam nav jānosūta pieprasījums atcelt apelācijas sūdzības iesniedzēja parlamentāro imunitāti, it īpaši pamatojoties uz to, ka tad, kad viņš tika pasludināts par ievēlētu, pret viņu ierosinātais kriminālprocess bija beidzies un bija uzsākta sprieduma taisīšana. *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) ieskatā, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējs ieguva Eiropas Parlamenta deputāta statusu tad, kad kriminālprocess jau bija iztiesāšanas stadijā, viņš nevarēja atsaukties uz imunitāti, lai liktu šķēršļus šīs tiesvedības turpināšanai. Rīkojuma rezolutīvajā daļā *Tribunal Supremo* it īpaši uzskatīja, ka nav jāatļauj nedz apelācijas sūdzības iesniedzēja došanās uz Parlamenta galveno atrašanās vietu, nedz viņa atbrīvošana, nedz ir jāatzīst 2019. gada 14. oktobra sprieduma spēkā neesamība, nedz arī jānosūta Parlamentam pieprasījums par imunitātes atcelšanu. Tā arī nolēma nosūtīt šo rīkojumu Centrālajai vēlēšanu komisijai un Parlamentam. Tajā pašā dienā šī tiesa nolēma izskatīt pieteikumu par Centrālās vēlēšanu komisijas 2020. gada 3. janvāra lēmuma izpildes apturēšanu saskaņā ar parasto procedūru un noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniegtos lūgumus veikt ārkārtas pasākumus.
- 31 2020. gada 10. un 13. janvārī Eiropas Parlamenta deputāte *Riba i Giner* papildināja 2019. gada 20. decembra pieprasījumu, kas tika iesniegts *O. Junqueras i Vies* vārdā, tostarp lūdzot Parlamenta priekšsēdētājam atteikties paziņot, ka viņa amata vieta ir atbrīvojusies, un iesniedzot papildu dokumentus.
- 32 2020. gada 13. janvāra paziņojumā Parlamenta priekšsēdētājs plenārsēdē paziņoja, ka šī iestāde, pirmkārt, pēc 2019. gada 19. decembra sprieduma *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115) pieņem zināšanai apelācijas sūdzības iesniedzēja ievēlēšanu Parlamentā no 2019. gada 2. jūlija un, otrkārt, pieņem zināšanai to, ka pēc Centrālās vēlēšanu komisijas 2020. gada 3. janvāra lēmuma un *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) 2020. gada 9. janvāra rīkojuma viņa vieta ir atbrīvojusies, sākot no 2020. gada 3. janvāra.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

- 33 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2020. gada 17. janvārī, *O. Junqueras i Vies* lūdza atcelt, pirmkārt, 2020. gada 13. janvāra paziņojumu un, otrkārt, 2019. gada 20. decembra pieprasījuma noraidījumu.
- 34 Ar atsevišķu dokumentu, kas iesniegts tajā pašā dienā, apelācijas sūdzības iesniedzējs pievienoja šim pieteikumam pieteikumu par pagaidu noregulējumu, pamatojoties uz LESD 278. un 279. pantu, lūdzot apturēt 2020. gada 13. janvāra paziņojumu un 2019. gada 20. decembra pieprasījuma noraidījuma izpildi, likt Parlamenta priekšsēdētājam veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai aizsargātu un padarītu efektīvas viņa privilēģijas un imunitāti, kā arī lai aizsargātu viņa pamattiesības pilnībā pildīt savus Parlamenta locekļa pienākumus, un visbeidzot – uzdot Spānijas Karalistei viņu nekavējoties atbrīvot, lai viņš varētu pildīt savus Parlamenta locekļa pienākumus.

- 35 Ar 2020. gada 3. marta rīkojumu *Junqueras i Vies/Parlaments* (T-24/20 R, nav publicēts, EU:T:2020:78) Vispārējās tiesas priekšsēdētāja vietnieks noraidīja šo pieteikumu par pagaidu noregulējumu, pamatojoties uz to, ka nosacījums par *fumus boni juris* nav izpildīts.
- 36 Ar 2020. gada 8. oktobra rīkojumu *Junqueras i Vies/Parlaments* (C-201/20 P(R), nav publicēts, EU:C:2020:818) Tiesas priekšsēdētāja vietnieks noraidīja apelācijas sūdzību, ko apelācijas sūdzības iesniedzējs bija iesniedzis par šo 2020. gada 3. marta rīkojumu.
- 37 2020. gada 15. decembrī Vispārējā tiesa pieņēma pārsūdzēto rīkojumu, ar kuru, apmierinot iebildes par nepieņemamību, ko Parlaments bija izvirzījis savai aizstāvībai, tā noraidīja O. *Junqueras i Vies* prasījumus atcelt 2020. gada 13. janvāra paziņojumu un 2019. gada 20. decembra pieprasījuma noraidījumu kā tādus, kas ir vērsti pret aktiem, kuri nevar būt uz LESD 263. pantu balstītas atcelšanas prasības priekšmets.
- 38 Precīzāk, attiecībā uz prasījumiem par 2020. gada 13. janvāra paziņojuma atcelšanu Vispārējā tiesa nosprieda, ka tie ir vērsti pret tīri informatīva rakstura aktu, kam nav juridisku seku attiecībā uz O. *Junqueras i Vies* situāciju, jo ar to saskaņā ar Vēlēšanu akta 13. panta 3. punktu tikai tiek pieņemta zināšanai attiecīgās personas mandāta atsauksšana, kas, pamatojoties vienīgi uz valsts tiesībām, notikusi pēc notiesāšanas krimināllietā.
- 39 Attiecībā uz prasījumiem atcelt 2019. gada 20. decembra pieprasījuma noraidījumu Vispārējā tiesa nosprieda, ka tie ir vērsti pret neesošu tiesību aktu, jo nav skaidra lēmuma par noraidīšanu. Pakārtoti un katrā ziņā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka, tā kā Reglamenta 8. pantā paredzētā iespēja steidzamā kārtā uzņemties iniciatīvu apstiprināt deputāta imunitāti ietilpst Parlamenta priekšsēdētāja rīcības brīvībā, izslēdzot tiesības pieprasīt, lai viņš šādu iniciatīvu uzņemtos, šāda pieprasījuma noraidīšana nevar tikt uzskatīta par apstrīdamu tiesību aktu LESD 263. panta izpratnē.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

- 40 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2021. gada 9. jūnija lēmumu Spānijas Karalistei tika atļauts iestāties lietā Parlamenta prasījumu atbalstam.
- 41 Ar 2021. gada 28. septembra rīkojumu Tiesas priekšsēdētājs noraidīja *Carles Puigdemont i Casamajó* un *Antoni Comín i Oliveres* pieteikumu par iestāšanos lietā O. *Junqueras i Vies* prasījumu atbalstam.
- 42 Apelācijas sūdzībā O. *Junqueras i Vies* lūdz Tiesu:
- atcelt pārsūdzēto rīkojumu;
 - atzīt Vispārējā tiesā iesniegto prasību par pieņemamu;
 - nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, lai tā lemtu par pamatiem, par kuriem tā vēl nav lēmusi; un
 - piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies tiesvedībā par iebildi par nepieņemamību lietā T-24/20 un apelācijas tiesvedībā.

43 Parlaments lūdz Tiesu:

- apelācijas sūdzību noraidīt pilnībā kā nepamatotu un
- piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt ar apelācijas tiesvedību saistītos tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

- 44 *O. Junqueras i Vies* savas apelācijas sūdzības pamatojumam izvirza četrus pamatus. Ar pirmo līdz trešo pamatu viņš apstrīd iemeslus, kuru dēļ Vispārējā tiesa par nepieņemamiem ir atzinusi viņa prasījumus atcelt 2020. gada 13. janvāra paziņojumu. Ar ceturto pamatu viņš apstrīd iemeslus, kuru dēļ Vispārējā tiesa viņa prasījumus par 2019. gada 20. decembra pieprasījuma noraidījuma atcelšanu ir atzinusi par nepieņemamiem.

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 45 Parlaments galvenokārt apgalvo, ka pirmais, trešais un ceturtais apelācijas sūdzības pamats ir nepieņemami, jo tie neatbilst LESD 256. panta 1. punkta pirmajā daļā, Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmajā daļā, kā arī Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunktā un 169. panta 2. punktā noteiktajām prasībām, jo nav pietiekami precīzi norādīti pārsūdzētā rīkojuma un pārsūdzētā rīkojuma pamatā esošie juridiskie argumenti. Parlaments apgalvo, ka pirmais apelācijas sūdzības pamats arī ir nepieņemams, jo tā mērķis ir nevis apstrīdēt Vispārējās tiesas izmantoto Vēlēšanu akta 13. panta 3. punkta interpretāciju, bet gan apstrīdēt tā interpretāciju Centrālās vēlēšanu komisijas 2020. gada 3. janvāra lēmumā, kas esot faktu vērtējums vai valsts tiesību interpretācija un uz ko neattiecas pārbaude Tiesā apelācijas tiesvedībā.
- 46 Apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd šo argumentāciju.

Tiesas vērtējums

- 47 Lai gan ir taisnība, ka *O. Junqueras i Vies* procesuālie raksti pirmā, trešā un ceturtā pamata atbalstam dažkārt šķiet neskaidri, tomēr ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzībā ir minēti kritizētie pārsūdzētā rīkojuma pamatojuma punkti un pietiekami precīzi – lai Tiesa spētu lemt – ir norādīti juridiskie argumenti, ar kuriem apelācijas sūdzības iesniedzējs vēlas apšaubīt šos punktus.
- 48 Turklāt attiecībā uz pirmo apelācijas sūdzības pamatu ir jākonstatē, ka ar savu argumentāciju apelācijas sūdzības iesniedzējs tiecas apstrīdēt nevis faktu vērtējumu vai valsts tiesību interpretāciju, bet gan Vispārējās tiesas veikto Vēlēšanu akta interpretāciju.
- 49 No tā izriet, ka pretēji Parlamenta apgalvotajam pirmais, trešais un ceturtais apelācijas sūdzības pamats ir pieņemams.

Par pirmo līdz trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 50 Pirmais līdz trešais pamats, kuri ir jāizskata kopā, kā norādīts šī sprieduma 44. punktā, ir vērsti pret pārsūdzētā rīkojuma pamatojumu, kurā Vispārējā tiesa nosprieda, ka *O. Junqueras i Vies* prasījumi atcelt 2020. gada 13. janvāra paziņojumu ir nepieņemami.
- 51 Precīzāk, ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējs pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir nospriedusi, ka viņa situācija ir jāuzskata par amatu nesavienojamības situāciju vai mandāta atsaukšanu Vēlēšanu akta 7. panta 3. punkta un 13. panta 3. punkta izpratnē, lai gan tā bija jāaplūko kā *ex post* radusies nesavienojamība, uz kuru neattiecas neviens no šiem noteikumiem. Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu attiecībā uz Parlamenta Reglamenta 4. panta 7. punktu, kurā ir paredzēti gadījumi, kuros Parlaments var atteikties konstatēt kāda tā locekļa amata vietas atbrīvošanos. Visbeidzot, ar trešo pamatu *O. Junqueras i Vies* apgalvo, ka pretēji Pirmās instances tiesas nospriestajam nedz no Vēlēšanu akta 8. un 12. panta, nedz no Parlamenta Reglamenta 3. panta 3. punkta neizriet, ka Parlaments nevarētu apstrīdēt tādu dalībvalsts lēmumu kā šajā lietā aplūkotais.
- 52 Parlaments un Spānijas Karaliste uzskata, ka šie pamati ir jānoraida.

Tiesas vērtējums

- 53 Jānorāda, ka saskaņā ar Vēlēšanu akta 7. panta 1. un 2. punktu Parlamenta deputāta statuss nav savienojams ar šajā tiesību normā uzskaitīto pienākumu izpildi. Šī akta 7. panta 3. punkts ļauj dalībvalstīm paredzēt papildu nesaderības, paplašinot valsts līmenī piemērojamus noteikumus attiecībā uz amatu nesavienojamību.
- 54 Vēlēšanu akta 13. pantā savukārt ir regulēti gadījumi, kad Parlamenta deputāta vieta atbrīvojas tā īpašnieka atkāpšanās, nāves vai mandāta atsaukšanas dēļ. Saskaņā ar šī paša panta 3. punktu, ja mandāta atsaukšana ir skaidri paredzēta dalībvalsts tiesību aktos, mandāts beidzas saskaņā ar šiem tiesību aktiem un valsts iestādes par to informē Parlamentu.
- 55 Parlamenta Reglamenta 4. panta 4. punkta otrajā daļā ir precizēts, ka, ja dalībvalstu kompetentās iestādes paziņo Parlamentam par Eiropas Parlamenta deputāta pilnvaru beigšanos sakarā ar papildu nesavienojamību, uz ko attiecas Vēlēšanu akta 7. panta 3. punkts, vai sakarā ar viņa mandāta atsaukšanu, pamatojoties uz Vēlēšanu akta 13. panta 3. punktu, Parlamenta priekšsēdētājs informē Parlamentu par to, ka attiecīgās personas mandāts ir beidzies valsts iestāžu paziņotajā datumā.
- 56 Runājot visupirms par 2020. gada 13. janvāra paziņojuma juridisko pamatu, no pārsūdzētā rīkojuma 57.–67. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa uzskatīja, ka *O. Junqueras i Vies* Eiropas deputāta mandāts ir beidzies viņa mandāta atsaukšanas dēļ, kas izriet no valsts tiesību piemērošanas atbilstoši Vēlēšanu akta 13. panta 3. punktā paredzētajam gadījumam. Lai gan šī rīkojuma 57. un 58. punktā Vispārējā tiesa ir minējusi arī Vēlēšanu akta 7. panta 3. punktu, tas tā ir tikai tādēļ, ka Parlamenta Reglamenta 4. panta 4. punkta otrajā daļā tādas pašas sekas ir saistītas ar papildu nesavienojamības iestāšanos, uz ko attiecas šī tiesību norma, un ar mandāta atsaukšanu, uz kuru attiecas šī paša akta 13. panta 3. punkts.

- 57 Šādi rīkojoties, pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējs, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu attiecībā uz 2020. gada 13. janvāra paziņojuma juridisko pamatu. Neatkarīgi no valsts tiesībās izmantotās terminoloģijas Eiropas Parlamenta deputāta pilnvaru izbeigšanās, pamatojoties uz šīm tiesībām, notiesāšanas krimināllietā dēļ tiesām ir mandāta atsaukšanas gadījums Vēlēšanu akta 13. panta 3. punkta izpratnē (šajā nozīmē attiecībā uz Vēlēšanu aktu tā sākotnējā redakcijā skat. spriedumu, 2005. gada 7. jūlijs, *Le Pen*/Parlaments, C-208/03 P, EU:C:2005:429, 49. punkts), nevis nesavienojamības gadījums šī paša akta 7. panta izpratnē, jo tā neizriet no aizlieguma apvienot noteiktus amatus neievērošanas.
- 58 Šādos apstākļos Vispārējai tiesai nevar pārvest, ka tā, nospriežot, ka 2020. gada 13. janvāra paziņojums ir balstīts uz Vēlēšanu akta 13. panta 3. punktu, būtu aizskārusi apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību vai būtu patvaļīgi atņēmusi viņa mandātu.
- 59 Turpinājumā – saistībā ar Parlamenta rīcības brīvību attiecībā uz sekām, kādas izriet no mandāta atsaukšanas, kas izriet no valsts tiesībām, vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar LES 5. panta 1. un 2. punktu un 13. panta 2. punktu Parlaments darbojas saskaņā ar pilnvarām, kas tam ir piešķirtas Līgumos.
- 60 Tāpat ir jāprecizē – tā kā nepastāv vienota vēlēšanu procedūra, Parlamenta deputātu ievēlēšanas procedūru katrā dalībvalstī reglamentē valsts tiesību normas, ievērojot Vēlēšanu akta noteikumus saskaņā ar šī akta 8. pantu.
- 61 No paša Vēlēšanu akta 13. panta 3. punkta un Reglamenta 4. panta 4. punkta otrās daļas formulējuma izriet, ka, ja Parlamenta locekļa amata vietas atbrīvošanās izriet no valsts tiesībās tieši paredzētas viņa mandāta atsaukšanas, pilnvaru termiņš beidzas, pamatojoties tikai uz šīm tiesībām, un valsts iestādes Parlamentu vienkārši informē par to, ka ieinteresētā persona ir zaudējusi savu Eiropas deputāta statusu.
- 62 Šajā gadījumā no Tiesas judikatūras, kas attiecas uz Vēlēšanu akta sākotnējā redakcijā 12. panta 2. punktu, bet kas ir attiecināma uz šī akta 13. panta 3. punktu redakcijā, kas ir piemērojama strīdam, izriet, ka Parlamentam nav nekādas rīcības brīvības attiecībā paziņošanu par tādu amata vietas atbrīvošanos, kas izriet no valsts tiesībām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 30. aprīlis, *Itālija un Donnici*/Parlaments, C-393/07 un C-9/08, EU:C:2009:275, 56. punkts), un tā uzdevums ir vienīgi pieņemt zināšanai valsts iestāžu jau konstatēto amata vietas atbrīvošanos (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 7. jūlijs, *Le Pen*/Parlaments, C-208/03 P, EU:C:2005:429, 50. punkts).
- 63 Kompetentajām valsts tiesām, attiecīgā gadījumā pēc lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, pamatojoties uz LESD 267. pantu, vai Tiesai, kurās ir celta prasība sakarā ar pienākumu neizpildi, pamatojoties uz LESD 258. pantu, ir jāpārbauda, vai valsts tiesībās paredzētā procedūra, kuras rezultātā tiek atsaukts Parlamenta locekļa mandāts, atbilst Savienības tiesībām (šajā nozīmē skat. Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojumu, 2020. gada 8. oktobris, *Junqueras i Vies*/Parlaments, C-201/20 P(R), nav publicēts, EU:C:2020:818, 66. punkts).
- 64 Tas, ka atšķirībā no Vēlēšanu akta tā sākotnējā redakcijā šī akta 13. panta 3. punktā redakcijā, kas ir piemērojama strīdam, vairs netiek lietots jēdziens “pieņemt zināšanai”, nevar likt apšaubīt iepriekš veikto analīzi, jo no paša šīs tiesību normas, kā arī no Reglamenta 4. panta 4. punkta otrās daļas formulējuma izriet, ka valsts tiesībās *expressis verbis* paredzētās mandāta atsaukšanas gadījumā valsts iestādes Parlamentu vienkārši informē par mandāta beigšanos saskaņā ar valsts tiesībām.

- 65 Savukārt Parlamentam ir aktivāka loma, ja mandāts beidzas deputāta atkāpšanās vai nāves gadījumā, jo šādos gadījumos saskaņā ar Vēlēšanu akta 13. panta 4. punktu šī iestāde pati konstatē vietas atbrīvošanos un par to informē valsts iestādes (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 7. jūlijs, *Le Pen*/Parlaments, C-208/03 P, EU:C:2005:429, 50. punkts).
- 66 Šajā kontekstā Parlamenta tiesības atteikties konstatēt kāda tā locekļa amata vietas atbrīvošanos reglamenta 4. panta 7. punktā paredzētajā gadījumā, kad ir pieļautas būtiskas kļūdas vai maldība, katrā ziņā nevar tikt īstenotas gadījumos, kad Parlamentam nemaz nav pilnvaru konstatēt šādu atbrīvošanos. Kā ir norādīts šī sprieduma 62. punktā, Parlamentam nav šādu pilnvaru, ja amata vietas atbrīvošanās izriet no mandāta atsaukšanas atbilstoši Vēlēšanu akta 13. panta 3. punktam.
- 67 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Parlamenta Reglaments ir iekšējās kārtības dokuments, ar ko, nepārkāpjot tiesību normu hierarhiju, Parlamentam nevar tikt piešķirta kompetence, kas nav tieši noteikta normatīvajā aktā, šajā gadījumā – Vēlēšanu aktā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 30. aprīlis, *Itālija un Donnici*/Parlaments, C-393/07 un C-9/08, EU:C:2009:275, 47. un 48. punkts).
- 68 Ņemot vērā iepriekš minēto, Vispārējā tiesa katrā ziņā nav pieļāvusi tiesību kļūdu, nosprieždama, ka šī iestāde nevar izmantot Parlamenta Reglamenta 4. panta 7. punktā paredzēto iespēju, lai atteiktos atzīt *O. Junqueras i Vies* amata vietu par atbrīvojušos.
- 69 Šo analīzi, kā Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā rīkojuma 60. punktā, apstiprina Vēlēšanu akta 8. un 12. panta formulējums, kā arī Parlamenta Reglamenta 3. panta 3. punkta formulējums, kuros ir atgādināts, ka vēlēšanu procedūru joprojām reglamentē valsts tiesības un ir precizēts, ka Parlamentam ir tikai pilnvaras lemt par domstarpībām saistībā ar Vēlēšanu akta piemērošanu, izņemot domstarpības, kas attiecas uz valsts tiesību normu piemērošanu.
- 70 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka Vēlēšanu akta 8. panta 1. punktā ietvertais jēdziens “vēlēšanu procedūra” attiecas ne tikai uz balsošanas un mandāta piešķiršanas noteikumiem, bet arī – pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējs, – uz noteikumiem par Parlamenta deputātu tiesībām tikt ievēlētiem. No tā izriet, ka tiesību tikt ievēlētam neesamība, kas izraisīja *O. Junqueras i Vies* mandāta atņemšanu, piemērojot Spānijas vēlēšanu likumu, patiešām, kā ir nospriedusi Vispārējā tiesa, ietilpst “vēlēšanu procedūrā”, ko reglamentē valsts tiesības vēlēšanu akta 8. panta 1. punkta izpratnē un kuras ievērošanu pārbaudīt nav Parlamenta ziņā.
- 71 Visbeidzot, iebilde par prettiesiskumu, ko apelācijas sūdzības iesniedzējs ir pakārtoti izvirzījis attiecībā uz Vēlēšanu akta 13. panta 3. punktu un Parlamenta Reglamenta 4. panta 7. punktu, savukārt ir jānoraida kā nepieņemama, jo tā pirmo reizi ir izvirzīta apelācijas tiesvedībā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 4. marts, *Marine Harvest*/Komisija, C-10/18 P, EU:C:2020:149, 124.–126. punkts).
- 72 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet – tā kā 2020. gada 13. janvāra paziņojumam ir tikai informatīvs raksturs un tāād tas nerada saistošas tiesiskās sekas, kas varētu ietekmēt apelācijas sūdzības iesniedzēja intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, nospriežot, ka *O. Junqueras i Vies* prasījumi atcelt šo paziņojumu ir vērsti pret aktu, kas nevar būt ar LESD 263. pantu pamatotas atcelšanas prasības priekšmets.
- 73 No tā izriet, ka apelācijas sūdzības pirmais līdz trešais pamats ir jānoraida.

Par ceturto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 74 Ar ceturto pamatu *O. Junqueras i Vies* apstrīd iemeslus, kuru dēļ Vispārējā tiesa kā nepieņemamus noraidīja viņa prasījumus atcelt 2019. gada 20. decembra pieprasījuma noraidījumu. Viņš pārmet Vispārējai tiesai, ka pārsūdzētajā rīkojumā tā ir pieļāvusi tiesību kļūdu, nosprieždama, ka Parlamenta priekšsēdētāja iniciatīva, kas pieņemta, pamatojoties uz Reglamenta 8. pantu, nav saistoša dalībvalstu kompetentajām iestādēm un nekādi neietekmē attiecīgā Eiropas Parlamenta deputāta tiesisko stāvokli.
- 75 Parlaments un Spānijas Karaliste uzskata, ka šis pamats ir jānoraida.

Tiesas vērtējums

- 76 No pārsūdzētā rīkojuma 103.–106. punkta izriet, ka, lai prasījumus par 2019. gada 20. decembra pieprasījuma noraidījuma atcelšanu noraidītu kā nepieņemamus, Vispārējā tiesa galvenokārt ir pamatojusies uz to, ka, tā kā Parlamenta priekšsēdētājs nav tieši atbildējis uz šo pieprasījumu un nepastāv īpaši noteikumi vai apstākļi, kas ļautu raksturot netieša noraidošā lēmuma rašanos, šie prasījumi ir vērsti pret neesošu aktu. Tikai pilnības labad Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 107.–137. punktā precizēja, ka, pieņemot, ka 2020. gada 13. janvāra paziņojums liecina par netieša lēmuma par 2019. gada 20. decembra pieprasījuma noraidīšanu pastāvēšanu, apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi atcelt šo lēmumu katrā ziņā arī būtu jānoraida kā nepieņemami, jo tie ir vērsti pret aktu, par kuru nevar tikt celta atcelšanas prasība. Vispārējā tiesa uzskata, ka atšķirībā no atbildes, kas sniegta uz tādu pieprasījumu aizstāvēt privilēģijas un imunitāti, kas iesniegts, pamatojoties uz Parlamenta Reglamenta 9. pantu, iniciatīvas uzņemšanās, lai apstiprinātu Eiropas Parlamenta deputāta privilēģijas un imunitāti, pamatojoties uz šī Reglamenta 8. panta 1. punktu, ietilpst Parlamenta priekšsēdētāja rīcības brīvībā un līdz ar to tai nav nekāda saistoša spēka attiecībā uz kompetentajām valsts iestādēm un nekādu juridisku seku attiecībā uz attiecīgā deputāta situāciju.
- 77 Runājot par Vispārējās tiesas galvenokārt norādīto pamatojumu, apelācijas sūdzības iesniedzējs vienīgi norāda uz faktu hronoloģiju pirms 2019. gada 20. decembra pieprasījuma, nepaskaidrojot, kādā veidā šī hronoloģija liktu uzskatīt, ka Parlamenta priekšsēdētāja klusēšana par šo pieprasījumu būtu izraisījusi netiešu noraidošu lēmumu. Šādos apstākļos šāda argumentācija ir jāuzskata par nepieņemamu. Tā neļauj apšaubīt Vispārējās tiesas secinājumu, saskaņā ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja celtā prasība atcelt 2019. gada 20. decembra pieprasījuma noraidījumu bija vērsta pret neesošu tiesību aktu.
- 78 Šādos apstākļos argumentācija, ko *O. Junqueras i Vies* ir papildus izvirzījis apelācijas sūdzības ceturta pamata atbalstam un kas ir vērsta pret pamatiem, kurus Vispārējā tiesa pilnības labad ir norādījusi pārsūdzētā rīkojuma 107.–137. punktā, ir jānoraida kā neefektīva.
- 79 No tā izriet, ka apelācijas sūdzības ceturtais pamats un apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 80 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.
- 81 Atbilstoši šī Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šīs paša Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- 82 Tā kā Parlaments ir prasījis piespriež apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā viņam spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež apelācijas sūdzības iesniedzējam segt savus, kā arī atlīdzināt Parlamenta tiesāšanās izdevumus.
- 83 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 140. panta 1. punktam, kurš saskaņā ar šī reglamenta 184. panta 1. punktu ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas. Līdz ar to Spānijas Karaliste kā persona, kas iestājusies šajā apelācijas tiesvedībā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) *Oriol Junqueras i Vies* sedz savus, kā arī atlīdzina Parlamenta tiesāšanās izdevumus.

3) Spānijas Karaliste savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

[Paraksti]